

We zijn weer thuis

De zomer was volgens sommigen niet erg zomers, maar 'effe weg' maakte veel goed. De al ver van te voren voorspelbare codes en rompslomp rond certificaten van vaccinatie deden ons besluiten dicht bij huis te blijven in ons prachtige Nederland. Dat scheelt gedoe, QR-verwarring en paspoorten. En Nederland is ook gewoon prachtig.

Wij reisden af naar Noord-Holland om daar op een natuurcamping neer te strijken omgeven door het Noordhollands Duinreservaat. Een prachtig gebied met zogenaamde 'oude duinen', niet van die simpele hopen zand met her en der een graspol. Nee, stevige heuvels met knoestige bomen en mossen met her en der een Schotse Hooglander (koe met pony). Prachtig!

De natuurcamping werd bevolkt door hele legers Marijes (bekend uit het feuilleton over Ons Bedrijf op [DeVeiligheidskundige.nl](https://www.deveiligheidskundige.nl)), die bepakt met hun ecofietstassen van lamahaar en pure natuurasbest al fietsend aankwamen op ons trekkersveld. Uit de fietstas kwam een uitklapgeraamte wat uiteindelijk tot een hubba bubba tent uitgroeide. Een vondst voor de lichtgewicht reiziger en de droom van elke fysiotherapeut. De hubba bubba is namelijk alleen horizontaal te betreden en moet dito ook weer verlaten worden. De fietstas biedt verder nog ruimte voor een 1-pits gasstelletje en een miniatuurpannetje om iets met haverhout in te bereiden.

Kennelijk bleek er bij veel van dit type reiziger ook nog plek voor een waterkoker en/of een staafmixer. Het verband met de natuurcamping ontging mij, tot onze buurman in het washok (want voorzien van een stopcontact) zijn eieren kookte in de waterkoker om er vervolgens thee mee te zetten. En ik schrok mij een hoedje toen ik al tandenpoetsend (met de hand, dat leek mij wel zo natuurlijk) in het washok ineens een enorm kabaal hoorde. Iets tussen een kettingzaag en een bladblazer. Dat bleek dus die staafmixer. Dom van mij, dat was 'natuurlijk' voor de spinaziesmoothie.

Maar wat ons aan dit prachtige natuurgebied toch het meest is bijgebleven, is de nadrukkelijke aanwezigheid van Tata Steel en Schiphol. 's Nachts hoorde je in de verte ouderwetse fabriekgeluiden. Daar werd duidelijk hard doorgewerkt. En overdag vloog het af en aan op een veel lagere hoogte dan wij thuis gewend zijn. Maar de natuurliefhebbers naast ons lieten zich hierdoor niet weerhouden om uitgebreid en geanimeerd de door hen gespotte vogelsoorten uit te wisselen (met af en toe een korte pauze vanwege het lawaai van het vliegverkeer).

Wij vonden het toch een vrij absurde combinatie: Schiphol, Tata Steel, Natuurreservaat en fietsende vogelaars. Maar kennelijk functioneert het. De regio is hier aan gewend en leeft er hoogstwaarschijnlijk voor een groot deel ook van.

Deze Reijsegger is echter blij dat ze weer in het groene Soest is teruggekeerd. Wat een genot en die rust...van de A1.